

Забужко Оксана Стефанівна

Учениці 11-Б класу
спеціалізованої школи № 252
Ім. В. Симоненка
Шпагіної Анастасії

Оксана Стефанівна Забужко

Українська письменниця – прозаїк і поет.
Народилася 19 вересня 1960 року в
Луцьку в родині філологів. 1968 року
переїхала з батьками до Києва.

Закінчила: київську середню школу
№82 (1977), філософський факультет
Київського університету імені
Шевченка (1982) та аспірантуру при
кафедрі етики і естетики цього ж
університету (1986). 1987 року
захистила дисертацію «Естетична
природа лірики як роду мистецтва»
на звання кандидата філософських

В 1986-1988 роках викладала естетику та історію культури в Київській консерваторії ім. Чайковського. З 1988-го - співробітник Інституту філософії Академії Наук України. В 1992-1994 роках перебувала в університетах США (Пенсильванському, Гарвардському, Пітсбурзькому) як "запрошений письменник" та Фулбрайтівський стипендіат. Від 1996 року, коли було видано «Польові дослідження з українського сексу» в Україні та «A Kingdom of Fallen Statues» у Канаді, провадить кар'єру професійного літератора. Багато подорожує. Має низку громадських навантажень - віце-президент Українського ПЕН-центру, член Наглядової Ради Міжнародного Фонду «Відродження», член багатьох редколегій, журі, конкурсних комітетів в Україні та за кордоном.

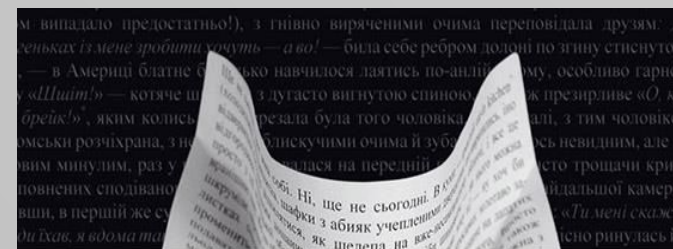
Є автором поетичних збірок «Травневий іній» (1985), «Диригент останньої стрічки» (1990), «Автостоп» (1994), «A Kingdom of Fallen Statues» (1996), «Новий закон Архімеда. Вибрані вірші» (2000), «Друга спроба: Вибране» (2005); прозових творів «Інопланетянка» (1992), «Польові дослідження з українського сексу» (1996), «Казка про калинову сопілку» (2000), «Сестро, сестро (повісті й оповідання)» (2003), «Музей покинутих секретів» (2009).

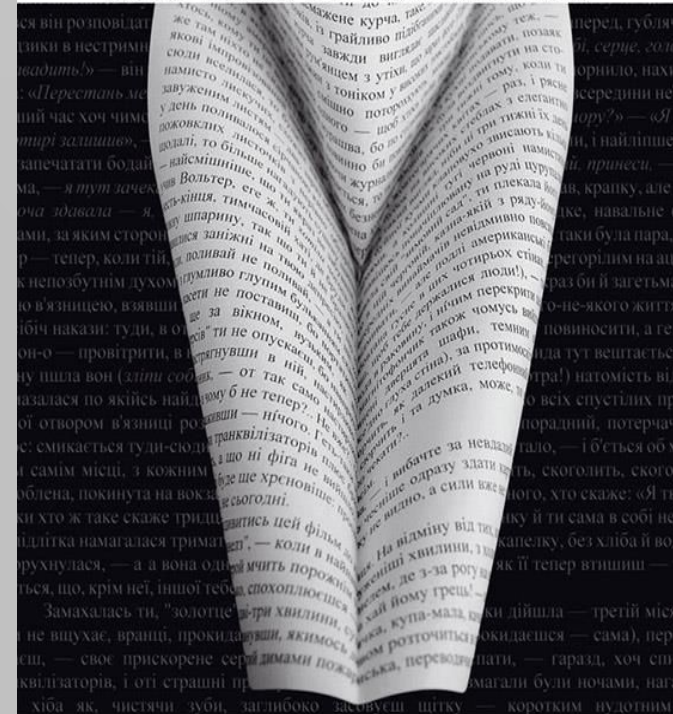
20 років тому, 29 лютого 1996 р., в Київському Будинку Вчителя (кол. Центральної Ради) відбулася презентація "Польових досліджень з українського сексу" - першого в незалежній Україні сучасного українського роману, який вийшов окремою книжкою і став комерційно успішним ("першого національного бестселлера"). Укр. видавці, доти націлені "на російське" або "на підтримку держави", вперше відкрили, що українська література, виявляється, може бути самоокупною і приносити прибуток. Фактично, це був День Народження українського книжкового ринку. (І проти нього негайно почалась війна, яка триває й до сьогодні.)

А через три роки - на Будапештському Книжковому ярмарку-1999 - цей самий роман прорубав українській літературі "вікно в Європу". (Він і досі залишається the most translated Ukrainian book, має за собою багатомовну критичну бібліографію в кількості позицій і входить в основні топ-рейтинги "сучасної класики Центральної й Східної Європи" - але це вже інша історія...)

А про те, як це було 20 років тому, - коли Росія ще НЕ контролювала українські ЗМІ і можна було самим "змінювати країну" з максимальним ККД, (Цит. за: О. Забужко, Ю.Шевельов. "Вибране листування на тлі

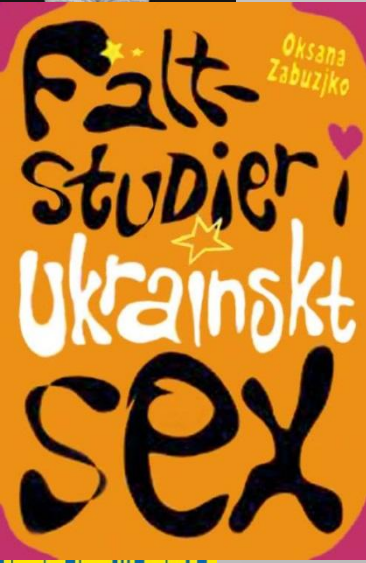
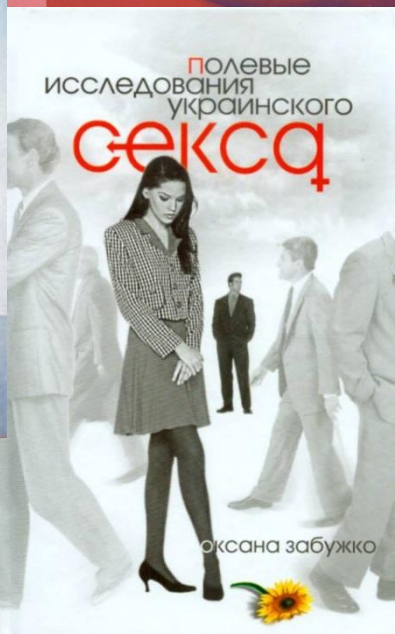
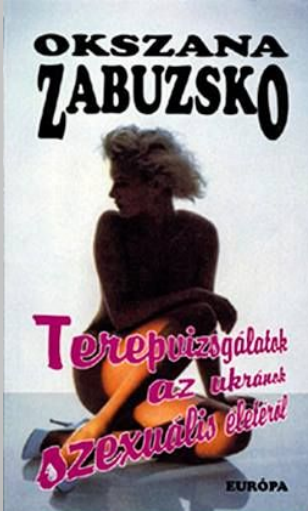
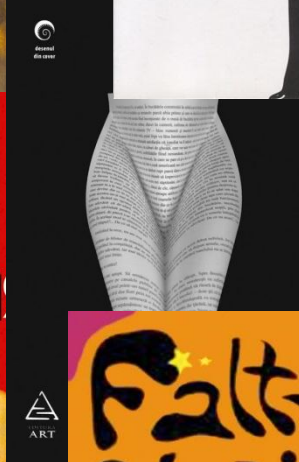
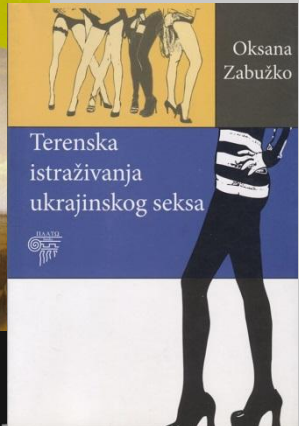
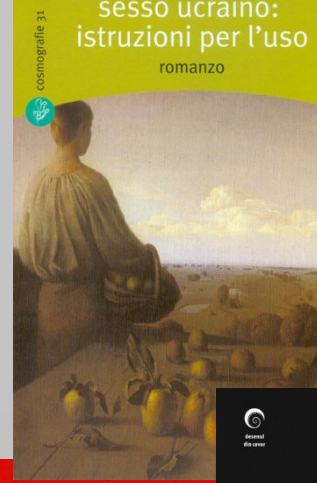
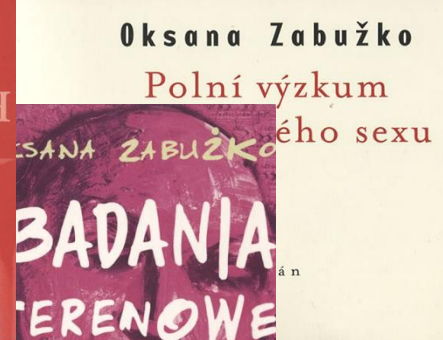
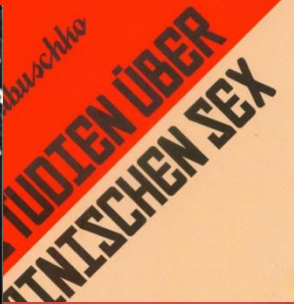

FIELD WORK IN UKRAINIAN SEX

OKSANA ZABUZHKO

TRANSLATED BY Halyna Hryn

Oksana Zabuzhko Veldonderzoek
naar Oekraïense seks Roman

З ім'ям Оксани Забужко пов'язаний вихід сучасної української літератури на міжнародну арену. Твори письменниці перекладені понад 20 мовами, окремими книжками виходили в Австрії, Болгарії, Італії, Ірані, Нідерландах, Німеччині, Польщі, Росії, Румунії, Сербії, США, Угорщині, Франції, Хорватії, Чехії, Швеції. Книжка розмов із варшавською публіцисткою Ізою Хруслінською «Український палімпсест» початково вийшла польською мовою і взимку 2013-2014 рр. стала для польських еліт важливим джерелом знань про Україну, допомігши визначитися з політичною підтримкою Майдану.

Вистави за творами письменниці йдуть на багатьох театральних сценах України, Європи і Північної Америки. У лютому 1998 р. у Нью-Йорку відбулася прем'єра драматичної сцени (моноопери) для мецо-сопрано та камерного ансамблю «Клітемнестра» за однойменною поемою Оксани Забужко (композитор: Вірко Балей (Virko Baley), англійський переклад: Ліса Сапінкопф (Lisa Sapinkopf))

На замовлення Міністерства
культури України.

РЕЖИСЕР

Оксана Чепелик

СЦЕНАРІЙ

Оксана Чепелик за
філософською есеїстикою

Оксани Забужко

ОПЕРАТОРИ

Володимир Піка,

Богдан Підгірний

МОНТАЖ

Таїсія Бойко

КОМПОЗИТОР

Олександр Нестеров

У РОЛЯХ

Ірина Андросова,

Геннадій Корженко,

Георгій-Григорій Пилипенко ,

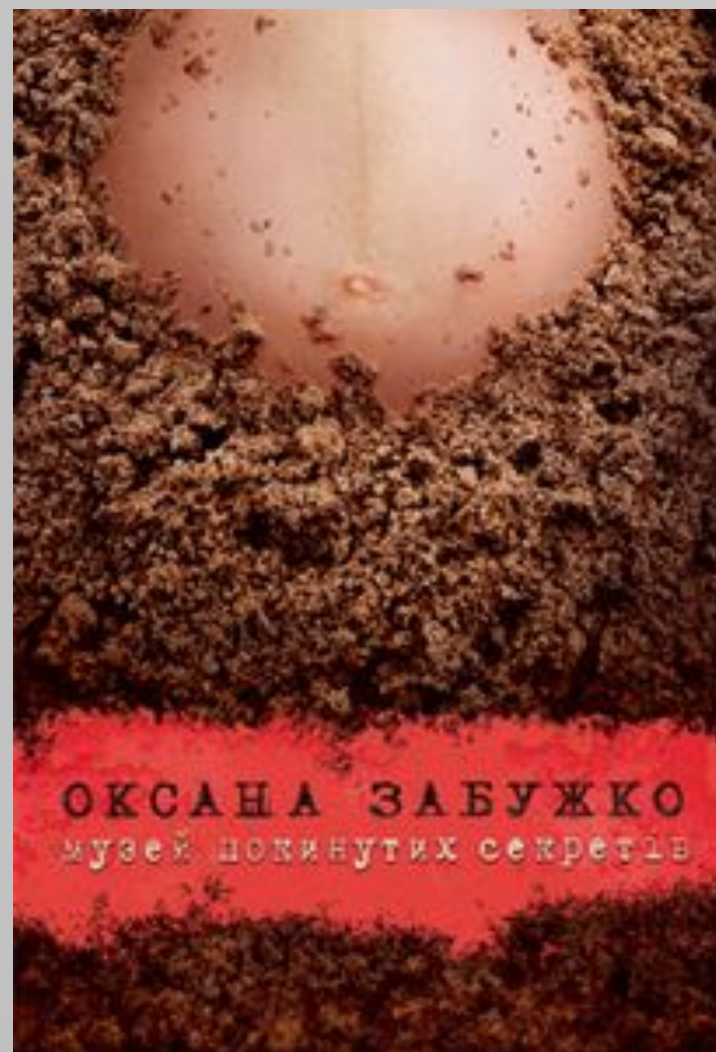
Ростислав Лужецький,

В'ячеслав Бараболя

У 2001 р. на Київській студії хронікально-
документальних фільмів знято
експериментальний фільм «Хроніки від
Фортінбраса» за мотивами однойменної
збірки есеїв

У 2015 р. Чеське Радіо Влтава (Прага) підготувало театралізовану аудіоверсію роману «Музей покинутих секретів» (драматичний цикл із 15 передач, чеський переклад: Ріта Кіндлерова, режисер: Петр Манчал).

Нагороди

1997 — літературна премія Global Commitment Foundation (США) — за вірші з книжки «A Kingdom Of Fallen Statues»

1997 — Премія Фундації Ковалевих (США) — за повісті «Інопланетянка» та «Я, Мілена»

2002 — Літературний ґрант Фонду Мак-Артура (США)

2008 — Перша премія з літератури Союзу Українок Америки — за «Notre Dame d'Ukraine»

2008 — Премія Міжнародної Фундації Омеляна й Тетяни Антоновичів (США) — за «Notre Dame d'Ukraine»

2008 — Ґран-прі Всеукраїнського рейтингу «Книжка року-2008» — за «Notre Dame d'Ukraine»

2009 — Орден Княгині Ольги III ступеня за вагомий особистий внесок у справу консолідації українського суспільства, розбудову демократичної, соціальної і правової держави та з нагоди Дня Соборності України

2010 — 1 місце у Всеукраїнському рейтингу «Книжка року-2010» в номінації «Красне письменство» — за «Музей покинутих секретів»
Трикратний лауреат премії журналу «Корреспондент» «Краща українська книга року» — за «Let My People Go» (2005), «Notre Dame d'Ukraine» (2008) та «Музей покинутих секретів» (2010)

2012 — відзнака «Золотий письменник України»

2013 — Літературна премія Центральної та Східної Європи «Ангелус» (Польща) — за «Музей покинутих секретів»